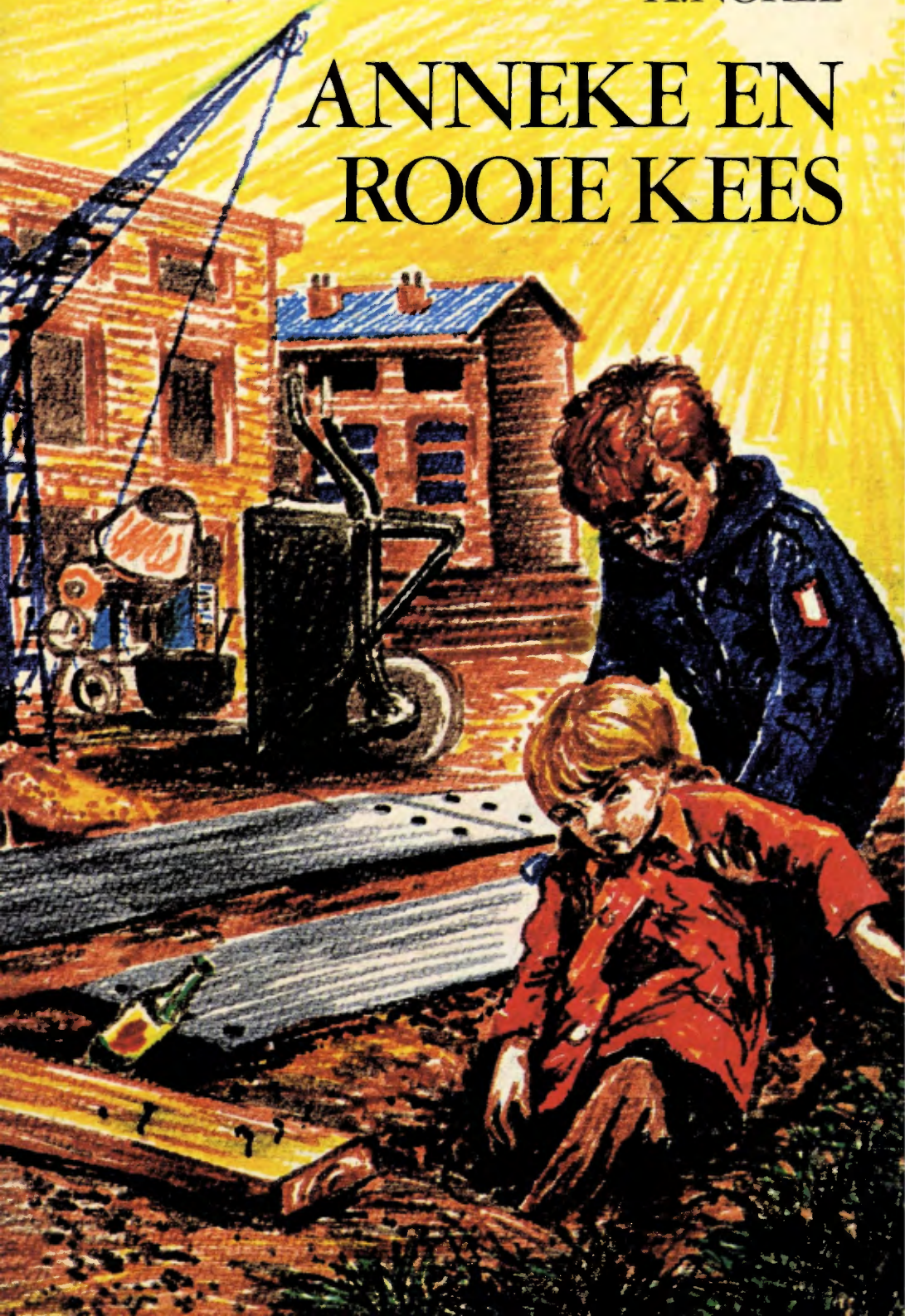
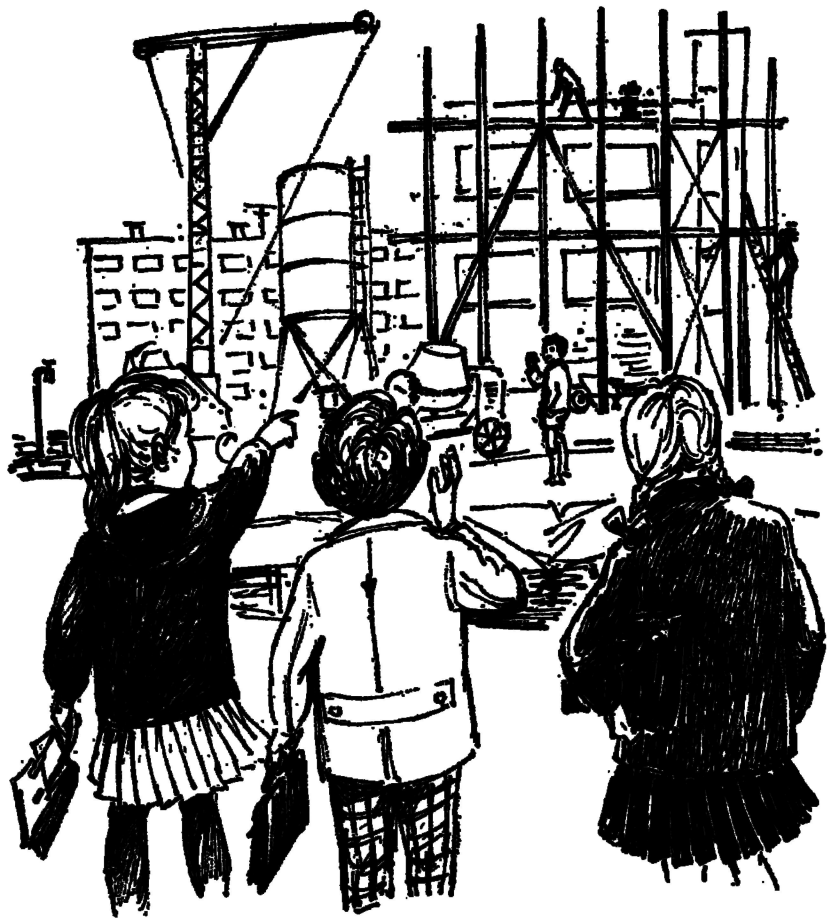

K. NOREL

ANNEKE EN ROOIE KEES

ANNEKE
EN ROOIE KEES

ANNEKE
EN ROOIE KEES

DOOR

K. NOREL

Met illustraties van Corrie van der Baan

VIERDE DRUK

UITGEVERIJ G. F. CALLENBACH B.V. - NIJKERK

ISBN 90 266 4441 8

1. Anneke gaat naar de stad

Anneke danst op de kale vloer van de ontruimde kamer. Zij danst van plezier. Want er stopt een vrachtauto voor de deur. Het is een grote, rode wagen. In gele letters staat erop: Verhuizingen.

Die wagen komt voor hen. Daar gaat nu alles in: tafels, stoelen, kasten, bedden. Ook Annekes speelgoed en haar fietsje. Ook Annekes kleine broertje Bas, met bedje en al. Ook Anneke zelf!

En dan gaan ze weg, verhuizen naar de stad.

Anneke danst omdat ze het fijn vindt.

De boel is ingeladen. Grootmoeder is gekomen met een mandje en een thermosfles daarin. Ze brengt koffie voor vader en moeder en de verhuizers. En ze brengt limonade voor Anneke. En grootvader is meegekomen om hen goeden-dag te zeggen.

De verhuizers drinken hun koffie, zittend op de drempel.

Moeder zit op het aanrecht in de keuken, want er is geen stoel meer in het huis. Anneke drinkt haar limonade staande.

De verhuizers staan op.

„Moeder, ze gaan weg!” roept Anneke blij. „Nou gaan wij...”

Ze breekt opeens af. Verbaasd kijkt ze naar moeder. Moeder huilt.

Daar snapt Anneke niets van. Ze gaan toch weg! Ze gaan toch naar de stad!

Gisteren is ze voor het laatst naar school geweest. De juf zei: „Die Anneke gaat nog eens wat beleven!” Jan Muller zei: „Ik wou dat ik met je mee mocht.” Riek Huisman zei: „Jij gaat maar fijn weg en wij blijven hier. Wij zien niks van de wereld.” En nu gaat moeder huilen!

Ze vliegt haar moeder om de hals. „Mams, mams,” fluistert ze haar in 't oor, „het was fijn hier . . . Maar ginder is het nog véél fijner, heus.” En meteen geeft ze haar een dikke zoen.

Nu lacht moeder. Haar wangen krijgen allebei een kuiltje. Maar ze huilt ook nog een beetje. Er rollen twee tranen langs haar neus. Zij veegt ze gauw weg. „Jij bent een beste meid, mijn Anneke.” En ze geeft Anneke een kus.

Zij staan op het punt te vertrekken. Moeder en Anneke zitten in de cabine van de vrachtauto naast de verhuizers. Kleine Bas ligt in zijn bedje achter hen. Er is plaats genoeg. Vader is al weg. Hij reist met de trein. Die rijdt nog veel harder dan de grote auto. In het nieuwe huis zal hij hen straks begroeten. De auto gaat rijden. Anneke leunt uit het neergelaten raam van de cabine. Bij het tuinhek staan grootvader en grootmoeder hen na te wuiven. Grootmoeder heeft de lege mand in de hand. Grootvader zijn hoed. Daar zwaait hij mee.

Anneke wuift terug. Ze wuift ook naar bakker Groen, die met zijn kar vol brood voor het huis van de dokter staat. En naar vrouw Hilberts, die in de deuropening van haar winkeltje staat. En naar Sterk, de smid, die een paard in de hoefstal zet. „Daág . . . daág . . . adjuu!” roept ze.

En die mensen zwaaien allemaal naar haar.

Daar rijden ze langs de school. De juf staat voor de klas. Juf ziet de auto. Opeens is er een grote drukte in de klas. De kinderen stuiven allemaal naar het raam. Ze klimmen er haast tegenop. En juf staat achter de kinderen en kijkt over hen heen. De kinderen zwaaien met hun armen en ze roepen vast ook wat, maar dat kan Anneke niet horen. Het glas is ertussen en de grote auto maakt veel lawaai. Zij wuift naar juf en de kinderen. Ze wuift nog heel hard, als de school niet eens meer te zien is. En daarna blijft ze nog een poos uit het portierraam naar buiten leunen. Want er rollen warem-pel een paar traantjes langs haar wangen. En die mag moes niet zien.

Het is gauw over. De weg is druk. Grote vrachtauto's komen hen tegemoet. Snelle luxe auto's halen hen in. Er grazen heel veel koeien in de weiden. Daarna rijden ze door bossen. Het gaat omhoog, omlaag. Aan de wegkant staan bordjes met zwarte hertjes erop. Anneke kijkt scherp uit of ze ook echte herten ziet. Maar nee.

„Kijk!” zegt de chauffeur en hij wijst naar de weg voor hen. Daar rent een klein bruin diertje met een lange staart dwars over. Het klimt pijlsnel langs een gladde stam omhoog. Op een tak blijft het zitten. Anneke ziet de kleine kraaloo-gjes naar haar kijken. De lange staart hangt in een krul.

„Nu zijn we er gauw,” zegt moeder.

Er zijn geen koeien en geen bossen meer. Aan beide zijden van de stenen straat is steen. Stenen muren en op elkaar ge-stapelde stenen: geel, roodbruin en wit. Metselaars leggen steeds meer stenen op elkaar en plakken ze vast met kalk. Een zwarte stoommachine hijst telkens een groot blok om-

hoog en laat dat ploffen op een lange paal, die in de grond moet. Hij staat te puffen bij z'n zware werk.

Ze hobbelen langzaam door een straat met diepe kuilen. De huizen hebben nog geen deuren en geen ramen. Er zijn mannen in aan het timmeren.

„Hier is het!” zegt moeder.

Anneke kijkt tegen een toren op. Een dikke vierkante en erg hoge toren. Hij heeft wel honderd ramen. Sommige van die ramen zijn kaal, achter andere hangen gordijnen. Achter één

raam ziet Anneke een jongen staan, de neus tegen het glas gedrukt. Het is een jongen met rood haar.

„Ha, Anneke!” roept een mannenstem.

Zij kijkt verwonderd rond. 't Is een bekende stem, maar waar komt hij vandaan?

„Ha, Anneke!” hoort ze nog eens.

Zij herkent de stem, maar nog ziet ze niet wie haar roept.

Ze kijkt omhoog. Heel boven in de toren is een raam opgeschoven. Een man kijkt over de vensterbank naar beneden.

„Ha, paps!” roept Anneke blij.

Het is haar vader! Zij springt uit de auto. Ze wil naar hem toe. Maar hoe moet zij er komen? De toren is zó hoog.

Moeder komt haar helpen.

Anneke is boven. Ze zijn omhooggevlogen. Moeder, de kleine Bastiaan, de twee verhuizers en zij tegelijk. Beneden in de dikke toren zijn ze in een vierkant hokje gestapt. Een deur ging dicht. Toen is er iets gaan zoemen. Anneke kreeg in haar buik een gevoel alsof ze op een schommel zat, die heel hoog ging. Voordat ze tijd had om het akelig te vinden, stopte de lift en ging de deur van het hokje open. Daar stond vader. En dit is hun nieuwe huis. De keuken is wit en de kamer heeft een heel groot raam. Anneke loopt er direct heen. O, zijn ze zó hoog? Zijn ze zo gauw zo'n stuk geklommen? Ze kijkt neer op het dak van de verhuiswagen, diep beneden haar. Het is nu net een speelgoedauto. En de mensen daar beneden lijken poppetjes.

Rechts is een huizenzee. Ontelbare daken. Daar ligt de stad. Aan de andere kant, voorbij de huizen in aanbouw, is alles groen. Daar grazen koeien. Daarachter schijnt de zon in het

water van een meer. Er zeilen witte scheepjes. En nóg verder is bos. Anneke vindt dat ze nu net een vogel is. Die kijkt ook zo van boven op de wereld neer.

2. Anneke is alleen

Het is de tweede dag in het nieuwe huis, dat nu warempel iets op hun oude huis gaat lijken. Dezelfde stoelen en tafels staan er in de kamer. Dezelfde klok hangt aan de wand. Hun eigen radio staat in een hoek.

Anneke moet naar school. Moeder brengt haar. De school is net zo nieuw als het huis. Het ruikt er nog naar kalk en verf en nieuwe meubels. En de wanden zijn bijna helemaal van glas.

De juf zegt: „Kinderen, daar hebben we alweer een nieuweling: Anneke de Vries.”

Alle kinderen kijken naar haar. Anneke wordt er warm van. „En nu gaan we beginnen,” zegt de juf.

In het speelkwartier staat Anneke alleen op het plein. Al de andere kinderen zijn druk aan het spelen. Niet een kijkt naar haar om.

Anneke denkt aan haar school op het dorp. Daar was zij altijd midden in de kring. Ze denkt aan gistermorgen. De hele klas heeft haar uitgewuifd, toen zij in de verhuisauto langs de school reed. En hier staat ze alleen.

Het is twaalf uur. Anneke loopt naar huis. Weer alleen, zoals zij de hele morgen alleen is geweest. Mispunten zijn de kin-

deren hier. Maar het kan haar geen steek schelen. Ze heeft lekker niks met hen uit te staan . . .

„Jij moet ook die kant uit, is het niet?”

Anneke kijkt op. Een jongen met rood haar komt naast haar lopen.

„Nee,” zegt ze en slaat een zijstraat in. Ze moet de kant, waarheen de jongen wees, wèl op, maar ze wil niet met hem gaan. Ze is kwaad.

„Hoepel op, nest!” roept de jongen haar na en hij loopt fluitend door.

Anneke slikt iets weg. Het is stom van haar dat ze hem afgepoeierd heeft. Het leek toch wel een leuke jongen. En zij is zo alleen.

„Hoe was het op school?” vraagt moeder, als ze thuiskomt.

„O, best,” zegt Anneke. Voor moeder, die hilde toen zij gingen verhuizen, wil ze niet weten dat het haar erg tegengevallen is.

Ze eten met z'n drietjes brood: moeder, Anneke en kleine Basje. In het dorp aten ze 's middags altijd warm. Vader was dan ook thuis. Maar hier komt vader pas 's avonds, nadat hij 's morgens al vroeg is weggegaan.

„Wat ben je stil, Anneke. Is er wat?” vraagt moeder onder het eten.

„O, helemaal niet!” En ze begint druk te praten over de juf, en over de mooie platen aan de wand van het schoollokaal, en dat ze allemaal nieuwe boekjes hebben, niet van die ouwe rommel, zoals op de dorpschool.

Terwijl moeder Basje naar zijn bedje brengt voor een middagslaapje, staat Anneke voor het raam. Gisteren was het hier

een prachtige uitkijkpost. Nu drijven er dikke wolken langs de lucht en spatten er regendruppels tegen het glas. De straat is droevig in de regen. En zij, in het hoge torenhuis, zit als een vogeltje in de kooi.

Moeder komt de kamer binnen. „Anneke, 't is schooltijd, meiske.”

„Ja, moe,” zegt ze, maar ze blijft voor het raam staan.

„Je bent toch niet bang voor de regen? Moet ik je brengen?”

„Nee, moe.” Ze is niet bang voor regen. In haar plastic jas en met haar regenkapje op kan ze er best tegen. In het dorp moest ze naar school veel verder lopen en dan nog wel langs een open, winderige weg.

Moeder komt op haar toe en slaat een arm om haar heen.

„Is het je vanmorgen soms niet meegevallen, Anneke?”

Zij rukt zich los. „Het was best.” Maar meteen wrijft ze zich in de ogen en ze moet slikken vóór ze kan zeggen: „Ik ga al. Dag!”

Ze trekt vlug haar mantel aan, stapt in de lift en drukt op het knopje. Ze weet al hoe ze hem bedienen moet.

Als ze wegzakt, staat moeder aan de andere zijde van de glazen deur. Anneke slaat de ogen neer. Heeft moeder toch gezien dat zij verdriet heeft?

Zowat halfweg stopt de lift. De glazen deur gaat open. Er stapt een jongen binnen.

„Zo, was je daar? Straks zei je dat je een andere kant uit moest.”

Zij krijgt een kleur en bijt op haar tong. Het is de jongen met het rode haar. En nu weet ze opeens dat ze hem gistermiddag ook al heeft gezien achter een van de honderd ramen van het hoge flatgebouw.

Beneden laat hij haar voorgaan bij het uitstappen. Het schijnt dat hij met haar op wil lopen. Maar zij loopt door zonder naar hem te zien. Dan gaat hij fluitend aan de overkant van de straat lopen.

Zij kijkt tersluiks op zij. „Mispunt!” sist ze, maar zo zacht dat hij het niet kan horen. „Ik ben een mispunt,” mompelt zij er achteraan.

Die middag hebben ze leesles.

„Ga jij maar eens verder, Anneke,” zegt juf.

Zij leest:

„... de maaier zwaaide zijn zeis, en ...”

„Stop,” zegt de juf. „Je leest: De maaier swaaide zijn seis.

Dat staat er niet. Nog eens lezen.”

Anneke probeert haar uitspraak te verbeteren. Het gelukt maar half, maar zij mag doorgaan.

„... de gravers gingen gaten graven...”

Weer leest ze verkeerd. „Er staat niet: de kravers kingen katen kraven,” zegt de juf.

De hele klas barst in lachen uit.

Anneke wordt rood als een biet en drukt haar hoofd bijna op de bank, zo schaamt ze zich.

„Wil je het nog eens overlezen?” vraagt de juf.

„Doe het self!” roept Anneke boos.

De klas lacht nog harder.

„Na vieren blijven!” gebiedt de juf. Een ander krijgt de beurt van lezen. Anneke zit mokkend in haar bank.

Ze vindt het akelig in de stad. Het huis is een vogelkooi.

De kinderen laten haar aan haar lot over en lachen haar uit.

En juf legt op alle slakjes zout. Een „zet” moet je zagen en bij een „gé” moet je een visgraat in je keel stoppen.

3. Kees springt voor Anneke in de bres

Tussen Annekes huis en de school is een winkelstraat, nieuw natuurlijk, zoals de hele buurt nieuw is. Van buiten is het een rij precies gelijke winkels. Van binnen zijn ze allemaal verschillend. Op weg van school naar huis blijft Anneke voor iedere etalage kijken naar boeken, speelgoed, bloemen, die staan uitgestald.

Terwijl ze voor een radio-etalage kijkt, ziet ze in de spiegelende winkelruit een groepje meisjes aankomen. Ze zijn uit haar klas; het zijn de nesten die haar hebben uitgelachen. Zij blijft strak naar de uitgestalde spullen kijken. Misschien gaan ze voorbij zonder dat ze haar in de gaten krijgen. Dat hoopt zij.

De meisjes komen dichterbij. Ze babbelen, lachen, giechelen. Ze merken Anneke niet op.

Maar als de rij vlak achter haar is, ontdekken ze haar toch. „Kijk, daar heb je dat wurm, dat nog niet eens behoorlijk praten kan,” roept Toosje Vis.

Meteen is het lieve leven gaande.

„De kravers kraven krote katen,” bouwt er een Anneke na. Een derde wijst op een hoop zand voor de aanleg van een nieuwe straat. „Seg, wat een sand; een see van sand, hee Anneke!”

Het stel schatert.

Anneke draait zich om, rood tot in de hals. „Nare nesten!” Dan schateren de meisjes nog veel harder. Ze jouwen haar uit. „Baby moet nog praten leren . . . Boerekinkel . . . Boerekinkel!”

De tranen springen Anneke in de ogen.

De meisjes jouwen des te meer.

Daar springt plotseling een jongen midden in hun kring.

„Als 't nou maar uit is!” roept hij fel en balt zijn vuisten.

De meisjes schrikken hevig.

„Kranig van jullie, zeg,” smaalt de jongen. „Met z'n allen tegen één.”

De meisjes kruipen in hun schulp. Ze lopen weg.

Anneke en haar beschermer blijven achter. Het is de jon-

gen met het rode haar. „Bedankt hoor,” zegt ze schuchter.
„Niks te danken,” gromt de jongen. „Tien tegen één; da's geen portuur.”

Ze lopen samen op.

„Rooie! Gekke rooie!” schelden de meisjes uit de verte.

Hij draait zich met een ruk om. De meisjes rennen weg.

„Het zijn mispunten,” zegt Anneke.

Hij balt z'n vuisten naar de jouwende meisjes. Die schelden van een veilige afstand des te harder.

„Naarlingen zijn het,” gromt hij.

Ze lopen samen verder.

„Nou hebben ze het op ons allebei begrepen,” zegt Anneke.

„Op mij heeft iedereen een pik,” bromt de jongen.

Zij kijkt hem verbaasd aan. „Waarom?”

„Om m'n haar.”

Ze kijkt naar zijn haar. Het is vuurrood. Maar het staat hem helemaal niet raar. „Ze zijn mal als ze daarom een pik op je hebben.”

Ze komen bij een straat, nog lang niet afgebouwd.

„Laten wij hier door gaan,” stelt hij voor. „Dit is gauwer.”

Ze slaan de straat in.

Er staan stapels hout en stenen aan weerskanten. Een paar mannen zijn bezig ijzeren staven af te snijden. Een betonmolen maalt zand, cement en grind tot grijze brij. In een huis zijn stukadoors al zingend bezig de muren wit te strijken. Ze moeten uitwijken in een hoop zand, als er een grote oplegger met een vracht dakpannen aan komt rijden. Het loopt lastig in de onafgewerkte straat, maar ze snijden op deze manier een heel stuk af.

Ze zijn gauw thuis.

Hij laat haar voorgaan in de lift en drukt op een knopje.
Op het bovenste, ziet zij.
„Jij moet toch lager zijn.”
„O, ik breng je even boven.”
„Hoe heet jij eigenlijk?” vraagt zij, terwijl ze stijgen.
„Kees . . . Kees Ploeg. En jij?”
„Anneke.”
„De Vries,” vult hij aan. Dat heeft hij op het naambordje gelezen.
„Als die meiden je weer plagen, haal je mij er maar bij, hoor,” zegt hij, als ze boven zijn.
Daarop zakt hij met de lift.
Zij kijkt hem na. Een leuke jongen!

4. Rooie!

De volgende dag loopt Anneke weer met Kees naar school totdat hun wegen scheiden, want hij gaat op een andere school dan zij.

Uit school wacht zij voortaan op hem bij een brug totdat hij komt. Soms is hij er eerder; dan wacht hij op haar. Bij het naar school gaan staat hij doorgaans beneden in de hal. Soms stopt hij de lift op zijn verdieping als zij naar beneden komt; dan zakken ze samen verder.

Het kan haar nu niets meer schelen dat die nesten uit de klas haar links laten liggen. Zij heeft hen niet meer nodig.

Op een morgen loopt zij in het speelkwartier alleen rond

op het schoolplein. De andere meisjes spelen met elkaar. Daar komt Gerda op haar toe, een van de grootste meisjes van de klas.

„Anneke, doe je mee met ons?”

Anneke kijkt vreemd op, wantrouwend. Wil Gerda haar erin laten lopen?

Maar Gerda dringt trouwhartig aan. „Toe zeg, doe mee.”

„Zo, mag ik nou?” vraagt Anneke spits.

Gerda krijgt een kleur. „We wilden eerst de kat eens uit de boom kijken,” mompelt ze.

Anneke maakt geen haast om bij te draaien.

Enkele andere meisjes komen erbij. Die willen ook graag dat ze meedoet.

Een van hen, Toos, zegt: „We hebben misselijk tegen jou gedaan. Je hoort erbij. Kom nou.”

Ze gaat schoorvoetend mee. Haar argwaan is nog niet verdwenen. Maar de meisjes blijken het te menen. Ze zijn hartelijk en leuk. Bij sommigen kun je merken dat ze iets goed willen maken tegen haar. En dan geeft Anneke zich ook. Ze spelen vrolijk met elkander.

Het fluitje dat hen weer naar binnen roept, fluit dit keer veel te vroeg, vindt Anneke.

In de klas is het nu ook veel prettiger.

Een paar dagen daarna loopt Anneke na schooltijd midden in een groepje meisjes. Ze babbelen druk met elkaar. Anneke heeft mee het hoogste woord. Zij voelt zich nu helemaal thuis onder de vriendinnen.

„Daar heb je die rooie, zeg!” roept Gerda opeens boven het gebabbel uit.

Aan de overkant van een pas gegraven vijver staat een jongen te kijken bij een bouwput, waar beton in wordt gestort. Een vuurrode bol op stevige schouders. 't Is Kees, ziet Anneke direct.

„Zullen we . . . ,” stelt Gerda voor. „Zullen we die rooie eens lekker nijdig maken?”

„Ja!” kraaien de andere meisjes.

„Pas op, hoor!” waarschuwt Toos. „Hij is sterk en hij kan hard lopen.”

Anneke wil ook wat zeggen. Maar Gerda is haar voor. „Hij kan ons nooit te pakken krijgen. Het water is ertussen.” Meteen begint ze luid te roepen: „Rooie! Gekke rooie!”

De anderen roepen mee.

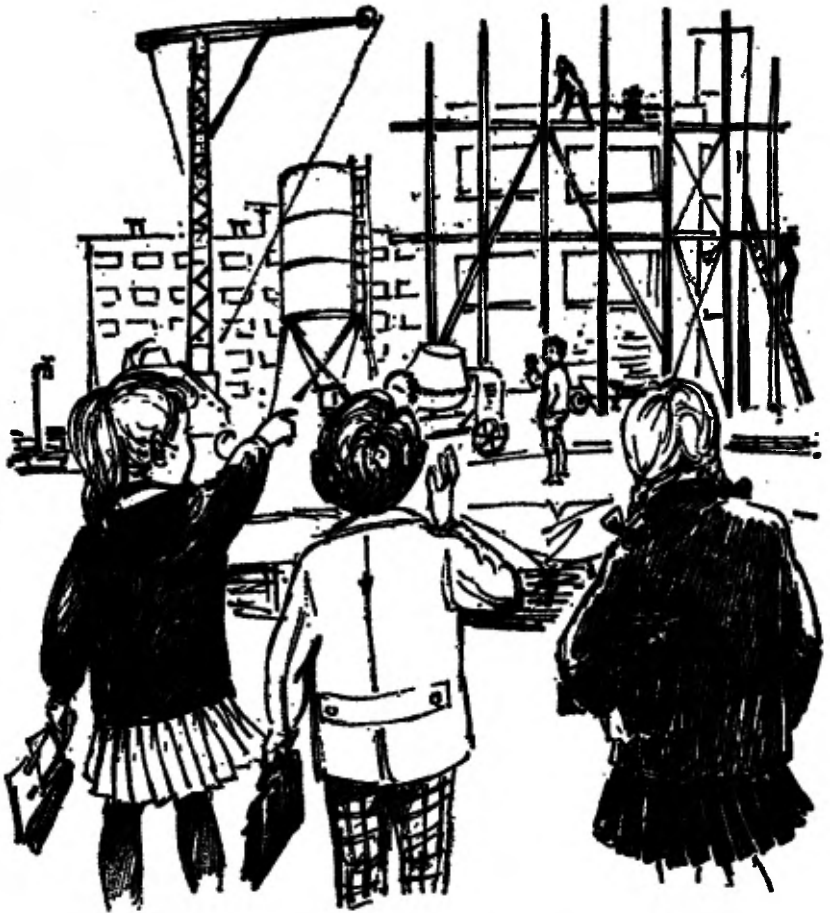
Kees draait zich met een schok om. Boos balt hij de vuist. Gerda heeft de grootste schik. „Kijk es hoe nijdig ie wordt!” Zij roept nog harder. „Rooie! Gekke rooie!”

De meisjes galmen steeds luider mee.

Het is gemeen, vindt Anneke. Het is gemeen hem zo te plagen. Dat verdient hij niet. Zij doet niet mee aan het schelden. Maar ze neemt het ook niet voor hem op. Dat durft zij niet. Kees rent driftig toe. Een paar meisjes gaan aan de haal. Maar Gerda voelt zich veilig met het water van de vijver tussen hen en hem. Zij lacht spottend. Kees aan de overkant schudt machteloos de vuist.

„Hij rijdt 'm!” hoont Gerda. „Hij rijdt 'm als een ouwe dief!” De meisjes jowen de opgewonden jongen uit, ook zij die eerst bang zijn weggelopen. Ze zijn teruggekeerd, toen zij ontdekten dat ze veilig waren.

Kees windt zich steeds meer op. Zijn wangen worden nog roder dan zijn haar.

De meisjes huppelen van pret.

Anneke heeft nog niet meegedaan aan het gejuw. Maar ze is er ook niet tegen opgekomen en ze is ook niet weggelopen uit de groep. Zij hoort nu immers bij de meisjes. En ze vindt de jongen met z'n rode wangen, z'n rode haar en z'n gebalde vuisten ook wel een beetje om te lachen. Zij begint met de

andere meisjes mee te huppelen. Ze lacht uit leedvermaak om Kees. En eindelijk roept zij met de anderen mee: „Rooie . . .” Het scheldwoord stekt haar in de keel. Kees heeft tot dusver niet naar haar gekeken. Stellig heeft hij haar niet eens gezien in de dichte, warrelende meisjestroep. Nu ziet hij haar aan, geschokt . . .

Anneke wordt krijtwit.

Kees blijft haar aanzien, niet boos; teleurgesteld, bedroefd.

Anneke is verslagen. Ze draait zich om en loopt weg.

„Anneke!” hoort ze Gerda’s stem achter zich.

„Anneke, kom!” roept Toos.

Maar Anneke komt niet en kijkt niet om. Ze loopt weg.

Bij huis gekomen, kijkt zij schichtig naar links en rechts. Kees is er niet. Ze gluurt naar het raam, hoog in de torenflat, waar hij vaak achter staat. Hij staat er niet. In de hal gluurt ze weer. Ook daar is hij niet. Haastig wipt zij in de lift en drukt op de knop, bang dat hij komen zal. Onder het stijgen klopt haar hart heftig. Ze is bang dat hij op zijn verdieping staan zal en de lift zal stoppen. Maar als ze langs de glazen deur schuift, is die hal verlaten.

Die avond eet ze weinig en is ze erg stil en afgetrokken.

„Ben je ziek?” vraagt moeder.

„Ik heb hoofdpijn,” jukt ze en gaat vroeg naar bed.

De volgende morgen gaat ze extra vroeg naar school. Ze durft de lift niet nemen. In plaats daarvan loopt ze de trappen af. Bij de verdieping waar Kees woont, gluurt ze om een hoekje. Als ze de weg vrij ziet, glipt ze snel over de over-

loop naar de volgende trap. Op weg naar school kiest ze andere straten dan gewoonlijk, opdat hij haar niet achterop zal komen. Zo kwelt haar 'r kwaad geweten.

Dat geweten heeft haar vannacht ook geplaagd. Zij heeft een nare droom gedroomd. Ze zat bij een kampvuur met verscheidene meisjes. Ook Gerda en Toos waren erbij. De vlammen speelden door het knappend hout. Ze babbelden met elkaar. Ze hadden schik.

Intussen stond dichtbij een jongen in boeien voor een gerecht van strenge mannen.

„Dat is die kennis van jou, hee,” zei Toos, terwijl ze naar de gevangene wees.

„Niet waar,” had Anneke gezegd.

„Jawel,” kwam Gerda. „Ik heb jullie samen zien lopen.”

„Je kletst.”

„Ik kan het aan je horen,” zei Toos. „Jullie praten allebei van sandsee en van krote katen.”

„Je daast!” riep Anneke. „Ik heb die rooie nooit gezien.”

Toen draaide de gevangene zich om en keek haar aan.

Ze is wakker geworden, nat van zweet. Nee, nee, zó niet! Dát niet!

Maar Kees is toch eens voor haar in de bres gesprongen. En zij heeft hem gisteren uitgelachen en uitgescholden, nog wel te zamen met dezelfde meisjes, tegen wie hij haar toen verdedigd heeft. Het was maar een grapje, wil zij zich zelf wijsmaken. We hebben hem immers niets gedaan. Schelden doet geen zeer.

Maar ze kon niet meer slapen. Ze zag telkens Kees' ogen, zoals die haar hadden aangekeken: verbaasd, bedroefd. Opnieuw was het zweet haar uitgebroken. Ze dacht aan het ver-

haal uit de Bijbel: Jezus als gevangene voor de Joodse Raad. Petrus bij het houtvuur. „Ik ken Hem niet.” En Jezus zag hem aan, verbaasd, bedroefd . . .

Zij is een van de eersten op het schoolplein. De andere meisjes zijn er nog niet. Onrustig loopt ze rond, telkens glurend naar de straat, bang dat Kees zal komen. Het is onzin. Hij komt hier niet; hij gaat op een andere school.

Daar komen Toos en Gerda aan. Zij loopt hen tegemoet. „Hallo!”

Er komen meer vriendinnen. Ze gaan met z'n allen spelen. Anneke is erg druk bij het spel. Ze wil vergeten.

Ze hebben rekenles.

„Anneke, maak jij die som nu eens op het bord,” zegt de juf. Anneke staat voor de klas met het krijtje in de hand en met een mond vol tanden. Ze kent de som niet.

„Toe maar, Anneke,” moedigt juf aan.

„Ik heb die som nog niet gehad, juf. Op het dorp . . .”

„Maar kind, ik heb de zaak pas haarfijn uitgelegd.”

Het krijtje trilt in Annekes hand.

„Waar zat je met je gedachten?” vraagt de juf.

Zij knijpt de lippen op elkaar. Ze kan niet zeggen, waar ze aan dacht.

Ze krijgt een heel slecht cijfer.

5. Anneke is de kluts kwijt

„Anneke, wil je die brief even posten?”

Zij springt op om de enveloppe van haar vader aan te pakken.

„Je durft toch wel?”

„Pff! Hoe zou ik niet durven?”

„Het is al donker, zie je.”

„*Hier* toch niet!” zegt Anneke.

Nee, hier is het 's avonds niet donker. 't Is in de stad heel anders dan op het dorp. Daar brandden in de kom een paar lantaarns, maar buiten was geen straatverlichting. Op de weg van het dorp naar hun huis kon het erg donker zijn en in hun tuin met grote bomen nog donkerder. Als de lamp boven de voordeur niet brandde, kon je op het toepad vaak geen hand voor de ogen zien. Dan moest je tastend langs de haag gaan om het huis te vinden. Hier staan echter overal lantaarns met sterke lampen. Het is op straat 's nachts bijna even licht als overdag.

„Goed, breng maar weg,” zegt vader.

Anneke trekt haar mantel aan en drukt op het knopje van de lift. Hij begint direct te grommen.

In de verlichte kooi zakt een dikke kabel lusvormig naar beneden. Weldra duikt de lift op en houdt zoevend stil, als hij op de rechte hoogte is gekomen. Anneke laat zich zakken.

Bij het passeren van de etages kijkt ze schichtig door de glazen deuren. Hij is er niet. Natuurlijk niet. Het is geen schooltijd.

Ze loopt het plein over, een straat uit, nog een en weer een. Het rode brievenbusje is vrij ver. Maar overal loopt ze in het licht van de straatlantaarns, die heel hoge palen en daaraan lange armen hebben, met een staaf van licht.

Daar is ze dan bij het busje. Ze schuift de enveloppe door de gleuf. 't Is net een brede mond met ijzeren tanden, waarin de brief verdwijnt.

Ze loopt terug. Zou ze weer al die lange straten doorgaan? Het was een omweg. Kees heeft haar op de eerste dag een kortere weg geleerd, tussen half afgebouwde huizenblokken door, en sedert heeft zij die doorgaans genomen. Dat was veel gauwer.

Er staan echter in de nog onbewoonde straten geen lantaarns. Het is daar donker. Wel, Anneke is zo vaak in het donker van huis naar het dorp of van het dorp naar huis gegaan. En het is maar een klein eindje. Ginds, voorbij dat derde blok, brandt alweer licht.

Ze stapt het donker in. Het gaat heel goed. De straat is pas gelegd, er is geen kuiltje in. En er komt haar niets in de weg. Iets verder is de straat veel slechter. De zware vrachtauto's met zand en stenen hebben er kuilen in gemaakt. Zij stapt telkens in een plas. Zij vindt het niet erg. Ze heeft goeie, stevige schoenen aan; haar voeten blijven droog. Weldra is ze voorbij het derde blok en weer in het licht.

Maar het is, ontdekt ze, slechts één verlichte en bewoonde straat tussen veel straten, waar de bouw nog volop gaande is en geen lantaarns staan. Als zij in het licht wil blijven, zou ze langs een omweg terug moeten gaan naar de brievenbus en daarna weer de hele lange weg van straks. Dat wil ze niet. Ze kan best verder gaan. Zopas is het toch ook goed gegaan!

Het kan best. Ze stapt weer het donker in, tussen stapels stenen door, net dikke muren. Het gaat goed.

Nu is ze op een hoek. Hoe was het ook weer: moet ze hier rechtdoor of afslaan? Ze herinnert het zich niet precies, maar ze meent dat ze rechts afslaan moet. Zo doet ze.

De straat is hier heel slecht. Er zijn veel diepe kuilen met water erin. Een paar keer struikelt ze. Haar mantel druipt en ze krijgt natte knieën. Ook staat het water in haar schoenen.

De straat houdt op; nu waadt ze door nat zand.

Hier is ze nooit geweest. Ze is verkeerd gelopen. Dus gaat ze terug. Maar nu weet ze helemaal geen weg meer. In de verte is licht. Lange rijen straatlantaarns, hoge huizen met verlichte vensters; het lijkt net traliewerk met heel veel goud. En nog verder is in de lucht een rosse gloed. Dat is het licht, dat de binnenstad uitstraalt en door de wolken wordt weerkaatst.

Rondom is licht. Maar zij staat in het donker. En hoe moet zij het licht bereiken? Ze slaat een andere straat in.

Wat staat dáár aan de kant? Een groot, log beest, denkt Anneke, een olifant. En wat staat er aan de overkant? Een beest met een heel lange hals. Soms een giraffe?

Anneke is geen bang meisje. Onder haar vriendinnetjes in het dorp was ze altijd haantje de voorste. Wat anderen niet durfden, durfde zij.

Maar nu slaat haar hartje bang. Die olifant! Die giraffe! En nog zo'n beest! Och, het zullen wel machines zijn. Maar rondom staan hoge palen, als waren het galgen. En tegen het licht in de verte steken de geraamten van de half voltooide huizen af. Het is allemaal spookachtig, angstaanjagend. En zij heeft tegen Kees gemeen gedaan. Is dit haar straf?

Ginds, niet zo ver weg, brandt een lantaarn. Zij wil erheen. Er staat een hek dwars voor de straat. Het is niet hoog. Ze kan er gemakkelijk overheen. Ze klimt erop. Erover. Ze dwaalt door de donkere straat, klautert over hopen zand en waadt door kuilen, die vol water staan. Opeens glijdt ze uit, valt in een diepte . . .

6. Kees speurt naar Anneke

„Waar Anneke toch blijft?”

Moeder loopt onrustig heen en weer. Nu kijkt ze door het raam naar buiten, dan luistert ze naar de lift.

Vader zit in een lage stoel, de krant wijd uitgespreid in beide handen. Hij bromt een beetje. Waarschijnlijk heeft hij moeder niet verstaan.

„Anneke blijft vreselijk lang weg,” herhaalt moeder.

„Jij bent ook altijd dadelijk ongerust,” zegt vader zonder op te kijken.

„Ze is al langer dan een half uur weg.”

Vader laat de krant een eindje zakken en kijkt op de klok.

„Ze zal wel zó komen,” veronderstelt hij. Dan leest hij door.

Moeder tuurt weer door het raam naar buiten. „Je moet haar gaan zoeken, man. Wie weet wat het kind is overkomen. In zo'n grote stad zwerft allerlei gespuis.”

„Och kom, ze is bijdehand. Ze loopt heus niet in zeven sloten tegelijk.”

„In één sloot is al erg genoeg. Waarom heb je haar erop uitgestuurd? Je kon toch zelf die brief wel wegbrengen!”

Vader moppert een beetje, maar hij staat toch op, laat zich zakken met de lift en loopt de straat op.

Er is geen mens op het plein. Een auto komt de hoek om en raast langs. In een oogwenk is hij verdwenen.

„Ik loop haar een eindje tegemoet,” zegt hij tegen moeder, die ook beneden is gekomen.

Hij loopt heel tot de brievenbus, maar hij ziet Anneke nergens. Ze zal een andere weg genomen hebben, denkt hij.

Je kunt wel drie of vier verschillende straten gaan naar de brievenbus. Ze is stellig al thuis.

Als hij weer bij hun huis komt, schrikt hij. Moeder staat handenwringend beneden in de hal. Anneke is er nòg niet. Nu wordt vader ook heel erg ongerust.

Terwijl ze samen praten, gonst de lift omlaag. Er stapt een jongen uit.

„Is Anneke weg?” vraagt hij.

„Ja, ken jij onze Anneke?”

„Ja,” zegt de jongen. „Waar kan ze zijn, denkt u?”

„Ze moest een brief posten. Ik heb gezocht, maar haar niet gevonden. Waar ze gebleven is, begrijp ik niet.”

De jongen krabt in zijn rode haar. Opeens stapt hij weer in de lift en stijgt omhoog zonder iets te zeggen.

„Een vreemde jongen,” zegt vader.

Moeder denkt niet eens meer aan de jongen. Zij is te vol van Anneke. „Je moet nog eens gaan zoeken, man.”

„Ja, ja,” zucht vader, „maar waar?” Toch gaat hij.

Een ogenblik daarna komt de jongen weer beneden, nu met een jas aan; z'n rechterhand steekt in z'n zak. Zonder iets tegen moeder te zeggen, loopt hij vader achterna, maar even later kiest hij een andere weg.

Hij kiest de donkere, in aanbouw zijnde straten, waar hij met Anneke vaak doorgelopen is. Ze zijn hem van zijn dagelijks schoolpad welbekend. Met z'n zaklantaarn — die heeft hij in zijn rechterzak gehad — speurt hij naar alle kanten. Maar hij kan Anneke niet vinden.

Op de terugweg neemt hij andere straten. De kegel van zijn zaklantaarn dwaalt tussen stapels dakpannen en stenen, over

hopen zand en grind, langs balken en buizen. Anneke is nergens te bekennen.

Kees komt terug bij het torenhuis. Annekes vader is er ook weer. Er zijn nu ook een paar burenen bij gekomen. Anneke is nog niet gevonden. Haar moeder huilt.

„Ik bel de politie op,” zegt haar vader en gaat naar binnen. Kees dwaalt voor de derde maal de nieuwbouw in.

Hij komt bij een straat, die hij nog niet heeft doorzocht. Och, Anneke kan daar niet zijn. De straat is afgesloten, omdat er graafwerk wordt gedaan.

Hij klimt toch over een hek met een rood bord in het midden. Zijn zaklantaarn dwaalt over hopen zand en klei. De kegel valt op een betonmolen; in het halve duister leek die op een olifant. Hij schijnt ook op een hijskraan met een lange arm, net een reusachtige giraffe. Kees kijkt in diepe kuilen, half vol water. Daar liggen dikke buizen voor de riolering in. Hij gaat terug. Deze straat is onbegaanbaar. Anneke kan er niet zijn. Hij klimt weer over het hek.

7. Anneke ziet licht

„Waar ben ik toch?” vraagt Anneke zich af. Het is donker om haar heen. Haar hoofd en rug doen erge pijn. En haar voeten; wat is er met haar voeten?

Ze tast om zich heen: natte en vieze klei, een ijzeren buis. En ze ligt half in het water.

Dit is toch niet de sloot tussen hun tuin en de weg naar het dorp? Het is ook niet de tocht waar je over moet, langs een houten bruggetje, naar grootvaders boerderij. Maar waar is ze dan wel? Ze tracht overeind te komen, maar ze kan niet. Haar rug doet erge pijn. Ze rilt van kou. Het ergste is de hevige pijn in haar hoofd.

Ze zocht naar licht. Ze was op weg naar het licht. Maar nu is alles donker. Ze is verschrikkelijk bang.

En alles dwarrelt in haar hoofd. Die droom van onlangs. Zij bij het kampvuur met de meisjes. De gevangene in boeien.

„Dat is die kennis van jou, hee. Die rooie daar!” „Nee, nee!”

Het verhaal uit de Bijbel. Petrus bij het vuur. „Ken je Hem?”

„Nee.” „Je hoort bij Hem?” „Welnee!” „Jawel, je hoort bij

Hém. Ik kan het horen aan de manier waarop je praat.”

„Och, mens, je daast, ik heb geen steek met Hem te ma-

ken!” . . . Rooie, gekke rooie. Dat jij mij toen geholpen hebt,

ben ik vergeten . . . De haan kraaide. En Jezus zag Petrus

aan . . . Nee, nee, zo is zij niet! Niet zoals Petrus. Het was

een plagerijtje, heus niet zo kwaad gemeend. Maar zij ziet

aldoor twee droevige, teleurgestelde ogen, die haar aankij-

ken. Hij is voor haar in de bres gesprongen, toen zij in het

nauw zat. En zij heeft hem uitgescholden. En dit is haar

straf.

Haar hoofd wordt dof. Ze kan niet denken. 't Is of ze heel

diep wegzakt in de modderpoel. En het is verschrikkelijk

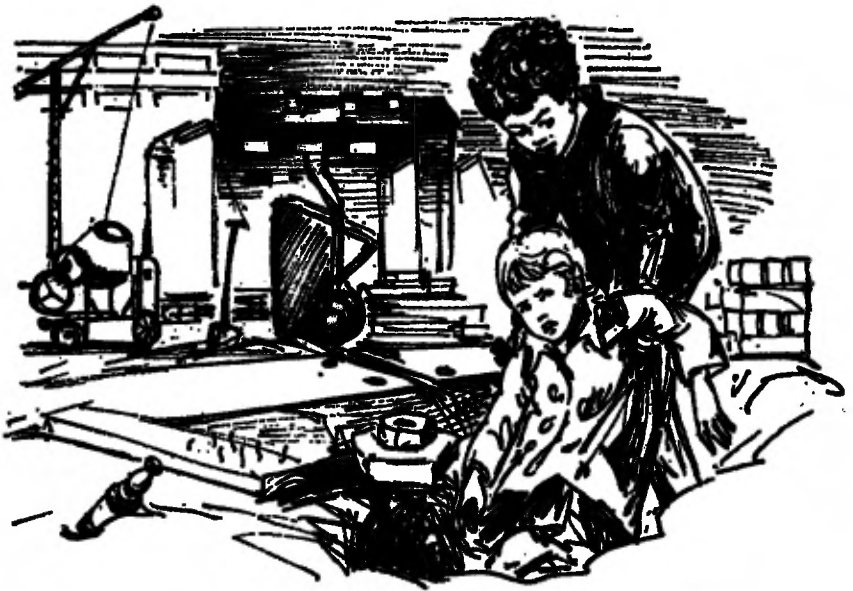
donker.

Daar . . . er schijnt licht op de rand van de kuil waarin ze

ligt. Het komt dichterbij.

Ach, het licht gaat weg. Maar het keert terug. Het wordt

sterker. Anneke hoort voetstappen nader komen.

Daar zwenkt het licht weer een andere kant heen en de stappen sterven weg.

Zij wil roepen: „Help!” Maar er komt alleen een klein en hees geluidje uit haar keel, dat niemand horen kan. Het wordt weer helemaal donker in de kuil.

Anneke vergaat van angst.

Zij slaat de ogen op. Ze is blijkbaar weer weg geweest, zo ver dat ze niets hoorde of zag. Maar nu is er licht, heel sterk en heel dichtbij. Ze knippert ertegen.

Ze wordt geroepen: „Anneke!” maar ze kan niemand zien. Het licht verblindt haar.

Iemand laat zich naast haar in de kuil glijden. „Opstaan,

Anneke!" De ander grijpt haar bij de schouders om haar op te tillen.

Zij schrikt heel erg. Zij heeft de stem herkend; ze ziet nu ook zijn rode haar.

Ze probeert op te staan, maar het gaat niet. Haar rug en benen zijn zo vreemd slap en ze heeft erge hoofdpijn.

Hij grijpt haar onder de oksels om haar omhoog te sjoeren, maar zij zakt onmiddellijk weer in elkaar.

Daarop verdwijnt de jongen.

Anneke is erg duizelig en haar hoofd is dof en zwaar. Hij laat haar in de steek, begrijpt ze. Zij heeft het verdiend. Ze heeft het ernaar gemaakt. Nu is alles weer erg donker en zij is zo bang.

Met de ogen knipperend kijkt Anneke om zich heen.

Er is nu heel veel licht rûndom haar. Is dit het grote licht, waarheen de Goede Herder je brengt door het diepste donker heen? En is dit tûch voor haar, ondanks... Ze hoort muziek. Heel zacht en mooi. Ze heeft erge hoofdpijn. Daarom sluit ze de ogen weer. Maar naar de muziek blijft ze luisteren. Het is of die àl mooier wordt. Het is of ze nu ook de zangers ziet, die ze met open ogen niet heeft kunnen zien. Ze hebben lange, witte kleren aan en vleugels op de rug. Ze zingen vliegende. En behalve zangers zijn er spelers op harpen, fluiten en trompetten.

De muziek zwijgt. Hoort ze nu voetstappen die nader komen? Daar klikt een slot. Een figuur in het wit loopt op haar toe. Haar hoofd wordt opnieuw zwaar. 't Is of ze nog eens in de kuil zinkt.

8. Kees op ziekenbezoek

Anneke is weer thuis uit het ziekenhuis. De dokter heeft gezegd dat het mocht. „Omdat ik weet dat je moeder heel goed op je past. Maar geen bezoek, hoor. Veel slaap en veel rust. Anders komt die lelijke hoofdpijn weer terug. Want je hebt een zware hersenschudding gehad, meisje.”

Moeder past best op haar. Eerst heeft ze in haar eigen kamer-tje gelegen met de gordijnen dicht, net als in de zaal van het ziekenhuis de witte gordijnen steeds gesloten waren. Nu is het zover dat haar ledikant in de huiskamer mag staan. Ze kan weer wat meer licht verdragen. En het is midden in de winter. De zon schijnt niet zo fel.

Door de brede ramen kan ze uitzien uit de hoge flat over de lagere huizen heen naar de weiden daarachter en naar het meer dáárachter, en naar het bos heel in de verte.

De weiden zijn leeg; de koeien staan op stal. Er bewegen op het bleek-bevroren gras alleen nog een paar lichte vlekjes: schapen. Tussen de weiden is glimmend ijs te zien op sloten. Het meer is nog niet toegevroren. Het water is grijs en grauw, niet helder zoals toen zij hier kwamen, en de witte jachten liggen nu allemaal in winterstalling. Het bos is zwart.

Anneke ligt op haar rug. Soms kijkt ze naar buiten. Maar veel meer denkt ze. Ze maakt een plan.

Daar komt de dokter binnen. Hij voelt haar pols en kijkt haar diep in de ogen. Dan geeft hij haar een kneepje in de wang en zegt:

„'t Gaat goed Anneke. 't Gaat best. Als je het leuk vindt, mag er nu wel eens een vriendinnetje komen. Niet de hele

bent natuurlijk. Dan zou horen en zien je vergaan. Vooreerst één tegelijk. Laat je hartsvriendin maar het eerst komen."

„Wel, wie zal het zijn?” vraagt moeder, als de dokter weg is.

„Kees,” zegt Anneke beslist. Ze heeft haar plan gemaakt.

Moeder knikt goedkeurend. „Da's goed. Kees heeft er recht op dat hij de eerste is. Ik zal hem dadelijk vragen of hij komen wil als hij uit school thuiskomt. Goed?”

„Ja, moeder . . . maar . . .” Ze hapert.

„Is het toch niet goed?”

„Jawel, mams . . . maar . . . Mogen wij even samen praten, Kees en ik?”

„Geheimen?” lacht haar moeder.

Zij bloost. „Vindt u het gek?”

„Welnee, m'n kind. Het is heel goed. Ik laat jullie wel alleen.”

Moeder laat Kees binnen. „Kijk ereis, Anneke. Daar is je vriend. Babbelen jullie nu maar een poosje met elkaar. Intussen maak ik een kopje chocola voor jullie klaar. Je wilt toch wel chocola, hee Kees.”

„Jawel, mevrouw.”

Meteen is moeder weg.

Kees loopt schoorvoetend naar het bed, waarop Anneke zit met kussens in de rug. Hij is verlegen. Vast vindt hij het niet leuk dat moeder hem met haar alleen gelaten heeft, denkt Anneke en zij plukt zenuwachtig aan de dekens. Zij heeft een hoge kleur. Maar ze begint direct met wat ze zeggen wilde. „Bedankt, Kees, dat jij mij uit die kuil gehaald hebt.”

„Och, dat was niks.”

„Jawel. En ik had het niet verdiend.”

„Waarom niet?” vraagt hij, terwijl hij langs haar heen naar buiten kijkt.

„Omdat ik zo gemeen en misselijk tegen jou gedaan heb.”

„Kom nou.”

„Niet: kom nou! 't Was èrg. Jij was aldoor aardig tegen mij en ik heb jou uitgescholden. Dat was gemeen en misselijk van mij.”

„Schei uit. Je meende het niet zo erg.”

„Maar jij vond het wèl erg.”

Daarop zwijgt hij, de lippen op elkaar geknepen.

„En toch heb jij mij eruit gehaald. Jij hebt mij het leven gered.”

„Doe niet zo dik, zeg.”

„Jawel! Je hebt mij gered!”

„Doe niet zo gek. Het was doodgewoon.”

„Helemaal niet gewoon! Ik heb tegen jou net zo gemeen gedaan als Petrus . . .”

„Petrus?” vraagt Kees. „Die ken ik niet. Is dat een jongen uit jouw klas?”

„Ik bedoel Petrus uit de Bijbel.”

„O.”

„Die ken je toch wel?”

„Nee.”

Anneke kijkt hem ontsteld aan. „Ken jij de Bijbel niet?”

„Nee.”

„Ken je de Here Jezus niet?”

„Nee.”

Annekes ogen gaan heel wijd open en ze verschiet van kleur.

„En toch heb jij mij gered . . . En ik heb jou . . .” Ze raakt in de war.

Op dat ogenblik steekt moeder haar neus om de kamerdeur. „Mag ik binnenkomen? Of zijn jullie nog niet klaar met je geheimen?” vraagt ze lachend.

„Komt u maar,” zegt Anneke. Ze is blij dat moeder komt. Want ze is in de war gebracht en had niet geweten wat ze verder tegen Kees moest zeggen.

Moeder brengt voor ieder een beker chocola en een stuk eigengebakken cake. Ze praat met de kinderen, vooral met Kees.

„Is hier een goede gelegenheid voor schaatsenrijden?” vraagt zij.

„Er is een ijsbaan,” vertelt hij. „Er zijn ook vijvers. En als het flink vriest, kun je prachtig rijden op het meer . . . Schaats jij, Anneke?” vraagt hij.

„Hè, wat?” Zij heeft niet geluisterd.

„Zij kan het best, hoor,” antwoordt moeder voor Anneke.

„Zij is een meisje uit het noorden, hee. Daar leren ze al schaatsenrijden als ze nog in de tafelstoel zitten.”

„Gaan we samen, Anneke?” vraagt hij geestdriftig. Maar meteen krijgt hij een kleur en bijt zich op de lippen. „Je gaat natuurlijk liever met de meisjes van je klas.”

„Nee, ik rij met jou!” schiet zij uit.

Haar moeder lacht om haar vuur. „Dat zal me een middag worden! Maar het kan natuurlijk pas als je weer beter bent. En dat zal nog een poos duren. Als het dan nog winter is!”

Als Kees weg is en moeder in de keuken met het eten bezig, ligt Anneke stil in de kussens. Hoe is het mogelijk! Kees

kent de Here Jezus niet. En toch heeft hij gedaan zoals de Goede Herder deed: net zolang naar haar, het verdwaalde schaapje zoeken tot hij haar vond. En zij die het allemaal wèl weet, zij die gelóóft — ja, dàt toch wel! — heeft lelijk tegen hem gedaan. Hoe kon dit nou? Ze tobt erover.

Vader komt thuis. „Wat nou, m'n meisje?” komt hij op haar af. „Minder goed vandaag?”

Ze heeft een hoge kleur en het klamme zweet staat op haar voorhoofd.

„Ze heeft zich, vrees ik, wat te druk gemaakt,” zegt moeder. Anneke zegt er niets op. Ze ligt te staren naar het plafond. Ze eet heel weinig.

's Avonds moet moeder ergens heen. Vader zit te lezen. Ineens begint Anneke te snikken.

Hij legt zijn boek weg, komt bij het bed zitten, neemt haar

hand in de zijne en streelt met zijn andere hand haar voorhoofd. „Wat heeft mijn meiske? Vertel maar eens.”

Zij vertelt alles. „Ik heb gemeen gedaan en *bij* goed,” besluit ze. „En toch kent hij de Here Jezus niet. Hoe kan dat nou, paps?”

Haar vader ziet haar ernstig aan. „Wat Kees aangaat, kunnen wij alleen maar dankbaar zijn voor wat hij heeft gedaan. Maar jij, Anneke, jij . . .”

Haar kleur wordt nog hoger dan ze al was. Er komen tranen in haar ogen.

„Petrus kreeg vergeving, toen hij het erger had gemaakt dan jij, Anneke,” zegt haar vader troostend.

Zij kijkt hem dankbaar aan.

Dan plukt zij verlegen aan de dekens. „Hoe moet ik nu met Kees?” vraagt ze na een poos.

„Ik denk dat jij dat best weet, Anneke.”

„Mag ik,” vraagt zij aarzelend, „mag ik . . . wel bidden of hij . . . van de Here Jezus houden wil?”

„Welzeker, Anneke.”

„Maar . . . maar . . . ik ben veel slechter dan hij.”

Vader streelt haar kruin. „Vraag voor je zelf vergeving en bid meteen voor hem.”

9. Kees komt een hele avond

Anneke is weer beter. Van schaatsenrijden samen met Kees is niets gekomen. Toen zij voor het eerst weer op straat kwam, was het dooiweer.

Kees en zij lopen nu dagelijks samen naar school en weer naar huis. Onderweg babbelen zij over alles en nog wat.

„Wat zeg jij daar?” valt zij hem eens in de rede. „Ben jij 's avonds vaak alleen? Sta je daarom altijd voor het raam te koekeloceren? Waar is je moeder dan?”

„Uit,” zegt Kees.

„Gezellig, zeg.”

„O, kan me niks bommen. Ik kan me best redden, hoor.”

„Wat doe je zo in je eentje?”

„Soms naar de televisie kijken. Maar 's avonds is daar nooit veel aan. Voor grote mensen, hee . . . Als ik een spannend boek heb, is het zo maar bedtijd.”

„Ben je niet bang alleen in huis?”

„Ik ben een jongen!” Hij kijkt haar verontwaardigd aan. Anneke bloost. Hoe heeft zij kunnen veronderstellen dat Kees ooit bang is.

„Maar verveel je je dan nooit?”

Hij trekt de schouders op. „Als ik me verveel, ga ik naar bed. Alleen 's zondags . . . Dat is altijd een akelig saaie dag.”

„Saaï?! Vent, de zondag is de fijnste dag van de gehele week!”

„Ja, bij jullie. Ik zie jullie altijd 's morgens al de deur uitgaan.”

„Dan gaan we naar de kerk en 's middags gaan we wandelen. En thuis speelt vader 's zondags met ons.”

„Dà's fantastisch, zeg!”

Aan zijn toon kan Anneke horen dat hij spelen met een vader het fijnste vindt wat te bedenken is.

Zij lopen door, Anneke met een diepe rimpel tussen de ogen; ze zegt geen woord.

Opeens begint ze te huppelen. „Ik weet wat, Kees! Ik weet wat!” roept ze opgetogen.

„Wat dan?”

„Nee, straks. Eerst moeder vragen.”

Ze loopt àl vlugger, ze rent naar huis. Kees heeft warempel werk haar bij te benen.

Bij de lift staat ze te trippetrappen, omdat hij helemaal boven is en het een tijd duurt, eer hij beneden komt, hoe vaak ze ook op het knopje drukt. Bij elke etage blijft hij wachten, naar ze kan zien op het verlichte bordje naast de deur.

Daar is hij eindelijk, propvol mensen. „Ga je mee naar boven, Kees, naar onze verdieping? En wacht je dan even op me bij de lift, ja?”

Naar boven gaat het vlug, in één ruk tot de bovenste etage.

„Wacht je even, Kees?” Ze wipt naar moeder, die in de keuken bezig is.

In een ommezien is ze terug, stralend. „Jij komt zondagavond bij ons. Moeder vindt het goed. Je eet ook bij ons, als je dat mag van je moeder. En we gaan spelletjes doen. Vader doet ook mee. Het wordt reuze-gezellig, jô.” Opeens daalt haar geestdrift. „Je komt toch wel? Je wilt toch wel?”

„Als het mag,” zegt Kees aarzelend.

„Van jouw moeder?”

„O, die vindt het wel goed.”

Zij is meteen weer in de wolken. „Ik heb je toch gezegd dat mijn moeder het goedvindt, héél goed. Dus da's in orde . . .

Zeg, wat zullen we eten? Waar hou je veel van?”

„Van alles,” zegt Kees.

„Ook van doperwtjes met worteltjes?”

„Fijn!”

„En van karbonaadjes?”

„Heerlijk!”

„En van chocoladepudding toe? Of vla met bessensap?”

„Wat heb jij het liefst?”

„Vla met rood.”

„Ik ook.”

„Hè, da's flauw.”

„Nee, lekker fris.”

„Flauwerd! . . . Maar je komt en je blijft de hele avond.”

Anneke kijkt die zondagavond uit het raam. Er staat een auto voor het hoge flatgebouw. Een dame in een korte bontjas, waaronder een lange en wijde rok uitkomt, stapt erin.

Op het moment dat de auto wegrijdt, hoort Anneke de deur van de lift op hun verdieping dichtslaan.

Ze wipt naar de hal. „Ha, Kees! Fijn dat je er bent.” Ze troont hem mee naar binnen.

De tafel staat gedekt. Moeder schept meteen soep op. Kees zit naast Basje. Daar stond de kleuter op.

Als ze allen zitten, vouwt vader de handen. Basje knijpt z'n oogjes heel stijf dicht. Anneke merkt dat Kees even vragend rondkijkt, maar dan vlug het voorbeeld van de anderen volgt. Als zij onder het bidden door haar wimpers naar hem gluurt, ziet ze dat hij de ogen weer open heeft en verbaasd naar vader kijkt, alsof hij vragen wilde: „Tegen wie praat u nu eigenlijk?”

„Eet lekker, Kees,” zegt moeder na het amen.

Kees eet smakelijk. Hij smult van de soep en later van het vlees, de doperwtjes en de worteltjes, en daarna van de pudding met bessensap.

„Het was verrukkelijk, mevrouw,” zegt hij, als hij zijn lepel neerlegt, en hij wrijft z'n buik.

Na het eten stoeien Kees en Basje samen en al gauw doet vader mee. En als ze met de afwas klaar zijn, moeder en Anneke ook.

Ze rollen met z'n vijven over de vloer. Basje zit op Kees z'n buik te wippen en trekt hem aan zijn rode haar. En het is niet uit te maken, wie de meeste pret heeft: de kleuter of de jongen, die maar met zich sollen laat.

„Basje, naar bed!” zegt moeder.

Bas trekt een lip, maar hij schatert weer, als Kees hem op de schouders neemt en met hem naar zijn kamertje galoppeert. De kleine ruiters houdt zich aan de rode manen vast. Zo zit hij stevig. Hij wil er niet af. Maar als het paard hoog gaat steigeren rolt Basje er toch af.

Met een wijde boog belandt hij in zijn bed. De verende matras gooit hem een paar voet weer de lucht in.

„Nog eens! Nog eens, Kees!” roept hij.

Maar moeder zegt dat hij nu slapen moet en moeders wil is wet.

„Gaan we een spelletje sjoelen?” stelt vader voor, als ze weer in de huiskamer zijn.

„Ha ja!” roept Anneke, en vragend: „Goed, Kees?”

Kees heeft nog nooit gesjoeld.

„Dan gaan we het je leren, Kees,” zegt vader en hij haalt de sjoelbak voor de dag.

Anneke speelt eerst. Kees kijkt toe hoe zij een paar schijven in de gaatjes mikt, maar verreweg de meeste schiet zij ernaast. Het wordt een hele opstopping. Ze maakt maar weinig punten.

Dan is de beurt aan Annekes vader. Die kan sjoelen! De ene na de andere schijf glijdt keurig door de gaatjes. En als er toch een opstoppinkje ontstaat, drijft hij de schijven prachtig op. Hij maakt meer dan honderd punten.

Kees is aan bod. Nadat hij Annekes vader bezig heeft gezien, lijkt het spel hem niet zo moeilijk. Als je maar goed mikt. Maar de eerste schijf stoot tegen het schotje en de tweede ook. De derde was bijna in het gaatje, maar net nog niet. Ook zijn vierde worp is mis. En weldra liggen er zoveel schijven voor de gaatjes, dat ze allemaal versperd zijn.

„Opdrijven,” zegt Anneke.

Dat heeft zij ook gedaan: met de ene schijf de andere in het kastje werken. En haar vader heeft het, toen het nodig was, met veel succes gedaan. Kees probeert het nu ook, maar het lukt niet.

„Harder gooien!” raadt Anneke.

Kees gooit zo hard, dat sommige schijven met een vaart over de bak heen door de kamer vliegen. Maar hij maakt nagenoeg geen punten.

„Ik kan er niks van,” verzucht hij.

„Keulen en Aken zijn niet op één dag gebouwd, Kees,” troost Annekes vader hem.

Bij het tweede spelletje gaat het al beter; bij het derde begint hij slag te krijgen van opdrijven, maar hij vergeet dat hij de schijven over vier vakjes moet verdelen. Het ene raakt vol, in een ander heeft hij niets. Zo heeft hij nog maar weinig punten. Bij het laatste spelletje komt hij echter boven Anneke uit.

Die is daarover opgetogen. „Ha, Kees, je leert het! De volgende keer kun je het veel beter dan ik.”

„Vind je dat zo leuk?” vraagt hij.

„Ja,” zegt ze, „ik wil het van jou verliezen.”

Moeder brengt limonade en gebak. Vader zet de sjoelbak weg.

„Hou jij van zingen, Kees?” vraagt moeder.

„Voor de radio, bedoelt u?”

„Nee, zelf zingen.”

Ja, hij vindt de zangles op school prettig.

„Zullen wij met z'n vieren wat gaan zingen?”

Kees vindt het vreemd. Met zijn moeder zingt hij nooit. Maar er zijn hier meer vreemde dingen, die hij toch wel mooi vindt.

Moeder gaat voor de piano zitten. De anderen staan om haar heen.

Ze zingen eerst een paar liedjes, die Kees van school kent.

Hij heeft een heldere stem en houdt goed wijs. Het gaat uitstekend met z'n vieren.

Moeder bladert in een ander boek. „Ken je: „Een vaste burcht”, Kees?”

Hij kent het niet, maar dat geeft niks, zegt hij. Hij kan wel van het blad zingen.

Zij zingen het Lutherlied, en daarna: „Voorwaarts, Christenstrijders” en dan: „Nader, mijn God, bij U” en nog veel meer liederen. Kees kent er niet een van, maar hij zingt ze allemaal van het blad.

Opeens kijkt vader op de klok. „Kinderen!”

Anneke schrikt ervan dat het al zo laat is. Kees kan het nauwelijks geloven. Is de avond nu al om?

„Haal de mand met appels even, Anneke,” zegt moeder.

„Kees, wil jij er ook een?”

Ze eten elk een appel.

„Geef je de Bijbel, Anneke?” vraagt vader daarna.

Anneke kijkt moeder met een knipoogje aan.

Moeder begrijpt haar. „Wij lezen en danken altijd samen voor het naar bed gaan, Kees. Je hebt toch nog wel even tijd?”

„O best, mevrouw.”

Vader bladert in de Bijbel. Anneke is in spanning wat hij kiezen zal.

„Wie van u, die honderd schapen heeft en er één van verliest . . . ,” begint vader te lezen.

Anneke wordt rood in haar gezicht. De gelijkenis van het verdwaalde schaap! Zij was verdwaald en Kees heeft haar gezocht.

Ze kijkt tersluiks naar Kees. Zou hij er ook aan denken dat hij erop uit is gegaan om haar te zoeken, net als de Goede Herder? Zij kan het niet aan hem zien. Hij luistert heel aandachtig.

Na het lezen bidt vader. Anneke gluurt weer naar Kees. Hij zit nu eerbiedig met de ogen dicht. Het schijnt dat hij dit spreken met gesloten ogen en gevouwen handen tegen een onzichtbaar wezen niet meer zo vreemd vindt als bij het gebed voor het eten.

„. . . Wij allemaal lijken zo vaak op schapen, die weglopen van de Goede Herder en dan in de wildernis verdwalen. Breng Gij ons dan weer in Uw veilige en warme stal . . . Maak Gij ons allen schapen van Uw kudde . . .

. . . Wil ons bewaren als wij slapen. Wil ons verkwikken door de rust. Behoed en leid ons in de nieuwe week. Sterk ons dan tot ons werk in huis, op het kantoor, op school. Wees ook met Kees . . .”

Anneke schokt bij dit laatste op. Zij kijkt naar Kees. Een moment zag hij vader met grote ogen aan. Toen sloot hij de ogen weer en boog het hoofd.

Hij vindt het gek, denkt Anneke, terwijl zij haar ogen stijf dichtknijpt, zoals hij alles hier heel gek zal vinden. Moest vader hem er nu zo in betrekken?

Kees gaat weg. „Bedankt voor de fijne avond, mevrouw.” Zou hij het menen? vraagt Anneke zich af.

„Kom je nog eens weer?” nodigt moeder hem uit.
„Als 't mag, héél graag, mevrouw.”
Zou hij het heus menen? vraagt Anneke weer bij zich zelf.
Ja, antwoordt ze meteen daar op. Hij is eerlijk. Als hij het zegt, meent hij het ook.

10. Die Kees!

Als Anneke de volgende morgen de deur uitstapt, wacht Kees op haar. Ze lopen samen naar school, zoals gewoonlijk. Zij is in spanning over wat hij van gisteravond zeggen zal.

„Hoe vond je het?”

„Reusachtig! Die Basje!”

Ja, Basje! Hij is een leuk kereltje en Kees en hij konden het best samen vinden.

„En dat sjoelen,” gaat Kees door. „Dat was een jofel spel.” Anneke knikt. Natuurlijk, sjoelen is een aardig spel, vooral voor jongens.

„En je moeder kan fijn koken, zeg.”

Anneke lacht vergenoegd. Zij kent niemand in de hele wereld die zo lekker koken kan als moeder. Maar over deze dingen was zij niet in spanning. Dat andere! Daarover zegt Kees niets. Omdat hij er niets over zeggen wil?

„We hebben ook fijn gezongen,” gaat Kees verder.

„Het waren andere liederen dan jij gewend bent, hee?”

„Ja, het was geen jazz.”

Daar heb je het al, denkt Anneke. Hij vond hun zingen natuurlijk hopeloos ouderwets.

„Het mooiste vond ik het laatste.”

„Die appel?” vraagt Anneke. Maar terwijl zij het vraagt, bijt ze op haar lippen, want ze voelt dat hij het andere bedoelt.

„O, die was lekker. Maar daaraan dacht ik niet. Dat je vader gebeden heeft voor . . . voor rooie Kees, dat vond ik fijn.”

„Hij zei niet rooie Kees!” schrikt Anneke.

„Nee, maar hij had mij op het oog. Dat, dat . . .” Hij maakt de zin niet af. Hij kan het niet. Bruusk wendt hij zich af, terwijl hij zich ruw met z'n mouw in de ogen wrijft.

Ze zijn op een hoek.

„Besjoer . . . Tot ziens,” zegt hij en slaat een zijstraat in.

Anneke kijkt hem beduusd na. Waarom loopt hij nu opeens weg, zonder om te zien? Is ie kwaad? Nee, nee! Het laatste vond hij het mooiste van gisteravond. En dat was niet de appel, dat was het andere! Blij huppelt zij naar school.

INHOUD

1. Anneke gaat naar de stad	7
2. Anneke is alleen	12
3. Kees springt voor Anneke in de bres	16
4. Rooie!	19
5. Anneke is de kluts kwijt	26
6. Kees speurt naar Anneke	30
7. Anneke ziet licht	32
8. Kees op ziekenbezoek	36
9. Kees komt een hele avond	41
10. Die Kees!	50